סוכרייה על מקל

נ. נוסוב

אמא יצאה לשוק אבל קודם אמרה למישה:

- אני יוצאת עכשיו ואתה, מישונקה תתנהג יפה. אל תתרוצץ בדירה ואל תקלקל דברים. אם תתהג יפה אתן לך סוכרייה על מקל כשאחזור.

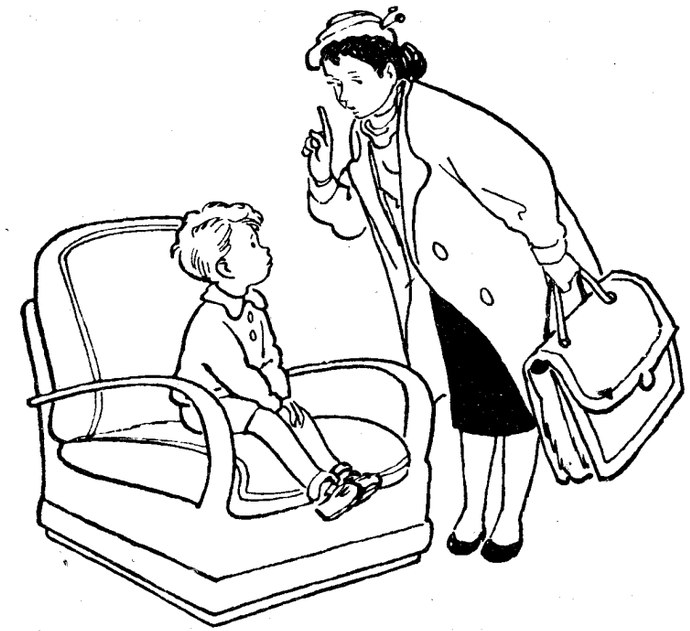

אמא הלכה ומישה תחילה ישב בשקט, לא רץ בדירה ולא נגע בכלום. אחר כך רק הזיז את השולחן אל המזנון, עלה עליו ופתח את דלת המזנון. הסתכל פנימה וחשב:

- לא אגע בשום דבר, רק אסתכל.

ובמזנון עמד כלי הסוכר. הוא לקח אותו והוריד לשולחן.

- רק אסתכל פנימה, לא אגע בדבר – חשב.

הוא הוריד את המכסה וראה שם דבר מה אדום.

- אהא. הנה סוכרייה על מקל – אמר לעצמו – כנראה זו שאמא הבטיחה לי.

הוא הכניס יד לכלי והוציא את הסוכרייה.

- היא גדולה – אמר – ובוודאי גם מתוקה.

הוא ליקק אותה וחשב:

- אלקק קצת ואחזיר אותה למקום.

התחיל ללקק. מלקק, מלקק ומדי פעם מביט כמה עוד נשאר. וכל פעם נראה לא שעוד הרבה. בסוף הסוכרייה על מקל נעשתה קטנה, קטנה כמו גפרור. ואז מישה שם אותה חזרה לכלי הסוכר. הוא עמד וליקק את שפתיו, הביט על הסוכרייה

וחשב:

- אוכל את הכל. ממילא אמא תיתן לי אותה. הרי אני מתנהג יפה ולא עושה שום דבר רע.

הוא הוציא שוב את סוכרייה על מקל, שם בפה ורצה להחזיר את כלי הסוכר למקום. לקח אותו אך זה החליק מידיו ונפל על הרצפה. נשבר לשניים והסוכר נשפך.

מישה נבהל:

- מה אמא תגיד עכשיו?

הוא לקח את שני החצאים של הכלי ושם זה לזה. הם התאימו יפה והחזיקו ביחד. לא נראה כלל שהכלי שבור. הוא החזיר פנימה את הסוכר, כיסה במכסה ובזהירות שם חזרה למזנון.

אמא חזרה מהשוק ושואלת:

- איך התנהגת?
- יפה.
- אתה ילד נבון! תקבל את הסוכרייה על מקל

היא פתחה את דלת המזנון, לקחה את כלי הסוכר... אוי!.. הכלי התפרק וסוכר נשפך על הרצפה.

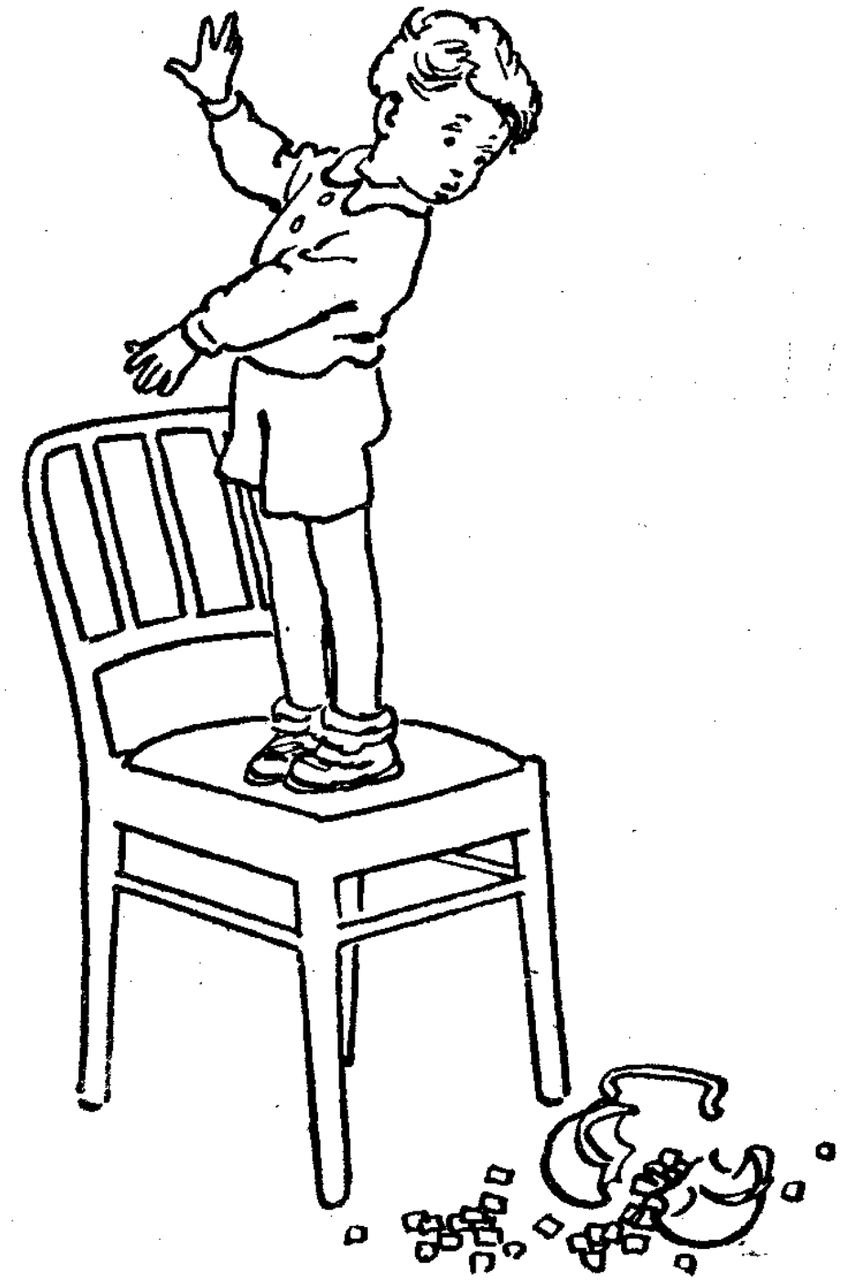
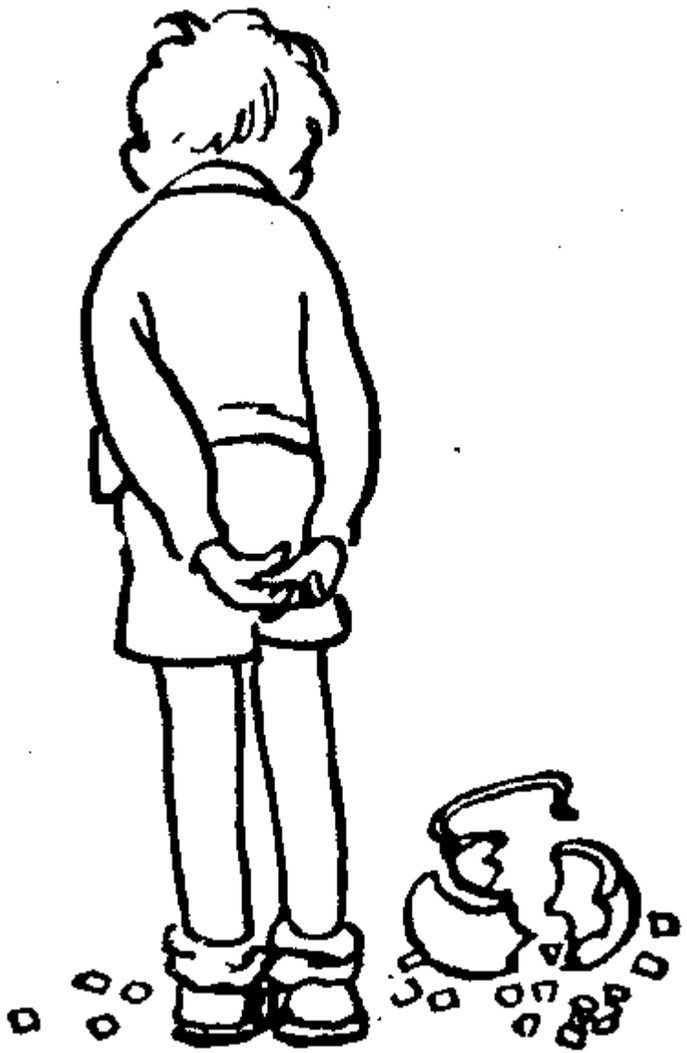
- מה קרה פה? מי שבר את הכלי?
- זה לא אני. הוא בעצמו..
- אהא... נשבר בעצמו! טוב, הבנתי. וסוכרייה על מקל איפה היא?
- סוכרייה על מקל? סוכרייה על מקל?... אכלתי אותה. התנהגתי יפה אז אכלתי אותה. כך...